

รำลึกร้อยปีขบวนการสี่พฤศจิกายน

鲁迅

เรื่องสั้นของ
หลู่ซวน

แปลโดย

นักศึกษาวิชาเอกภาษาจีน รุ่น 7

บรรณาธิการ

ปกรณ์ ลิ้มปทุมสรณ์

สมมติว่าเรามีเนื้อที่ในสมองอันจำกัด สำหรับเพียงให้รู้จักชื่อของนักประพันธ์จีนสมัยใหม่ได้เพียงคนเดียว ชื่อของหลู่ชวินต้องได้รับการบรรจุเข้าไปในเนื้อที่นั้นอย่างไม่มีอาจปฏิเสธได้ ไม่เพียงเพราะ "บิดาแห่งการประพันธ์สมัยใหม่ของจีน" ผู้นี้เป็นที่กล่าวขวัญถึงอย่างกว้างขวางที่สุดในบรรดานักเขียนสมัยใหม่เท่านั้น แต่ความสำคัญตลอดจนอิทธิพลต่างๆ ที่มีต่อสังคมจีนก็มีมากยิ่งขึ้นกว่านักประพันธ์จีนคนอื่นใดที่มีชีวิตร่วมอยู่ในศตวรรษเดียวกัน

เส้นทางการเป็นนักประพันธ์ของหลู่ชวินนั้น คงเป็นปณิธานซึ่งสั่งสมมาจากประสบการณ์ส่วนตัวที่ได้ดูแลไข้ไข้บิดาจนถึงวาระอันเป็นที่สุด และทำให้เกิดข้อกังขาต่อมาตรฐานการแพทย์ อย่างไรก็ตามก่อนที่เขาจะศึกษาวิชาได้เครื่องมือสำหรับพิสูจน์วิชาการทางการแพทย์ เขาก็เกิดพบว่า "อาการไข้" ของประชาชนในสังคมที่น่าเป็นห่วงกว่า ก็คือความป่วยไข้ทางปัญญาและจิตวิญญาณ ซึ่งเป็นอาการป่วยที่สำคัญกว่าสุขภาพด้านสรีระ และน่าจะเป็นสมมุติฐานของปัญหาต่างๆ ทั้งหลายเหล่านี้

และในที่สุดก็เกิดความเข้าใจจนเชื่อมั่นว่า ตัวยาที่จะใช้รักษาอาการไข้นั้นสำคัญนี้ก็คือ งานวรรณกรรม

ปกรณ์ ลิ้มปนุสรณ์
บรรณาธิการ

ISBN : 978-161-7176-41-8

เรื่องสั้นของหลู่ชวั้น

แปลโดย นักศึกษาวิชาเอกภาษาจีน รุ่น 7

ISBN 978-161-7176-41-8
พิมพ์ครั้งที่ 2 สิงหาคม 2562
ราคา 290 บาท

บรรณาธิการ ปกรณ์ ลิมปอนุสรณ์
บรรณาธิการผู้ช่วย สุปรีย์ ฒ นคร
พิสูจน์อักษร ระชา ภูซงค์
ภาพประกอบ นางสาวธนพร อภินันท์สมบุญณ์
นางสาวสิขรินทร์ สุ่มใส
ศิลปกรรม ดวงตา พุ่มเจริญ

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ถั่วออก
300 ถนนศรีบุญชู ตำบลพนาสนนิคม
อำเภอพนาสนนิคม จังหวัดชลบุรี 20140
โทร. 038-474600

สนับสนุนการจัดพิมพ์ ศูนย์การเรียนรู้จีนศึกษาบรมราชกุมารี
สถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ดำเนินการพิมพ์ บริษัทสำนักพิมพ์ต้นฉบับ จำกัด
6/14 ถนนงามวงศ์วาน 23 แยก 18
ตำบลบางกระสอ อำเภอเมืองนนทบุรี
จังหวัดนนทบุรี 11000
โทร. 089-185-7733

พิมพ์ที่ บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

©สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2561

ภาพปก

หลู่ชวั้น หรือโจว จาง໋໋ ถ่ายภาพเมื่ออายุ 49 ปี (พ.ศ. 2473)
(เกิด 25 กันยายน พ.ศ. 2424 - ถึงแก่กรรม 19 ตุลาคม พ.ศ. 2479)

คำนำ พิมพ์ครั้งที่ 2	8
คำนำ บรรณาธิการ	11
เกริ่นนำก่อนอ่าน	17
เรื่องสั้นของหลู่ชวี่น	27
เรื่องสั้นชุด "ตะโกนท้อง" ของหลู่ชวี่น	28
คำนำของรวมเรื่องสั้นชุด "ตะโกนท้อง"	29
บันทึกของคนบ้า ธิติ มานิตยกุล แปล	37
ข่งอิจี้ มาลี หิรัณยานุรักษ์ แปล	53
ยา วลัยกร วิริยะนันต์ศิริ แปล	61
พຽ່ງนี้ อทิตา มณีวรรณ แปล	73
เรื่องเล็กๆ เรื่องหนึ่ง สิริรัตน์ ศศิวิมลวิทย์ แปล	83
เรือนพม อรพินท์ ไกรสร แปล	89
คลื่นลม ภัทราพร จงแจ่ม แปล	97
บ้านเกิด ปนัดดา เจริญสุข แปล	109
ประวัติจริงของอาQ ศิริวรรณ วรชัยยุทธ แปล	121
เทศกาลตวนอู่ ปิยะมาศ สรรพวีรวงศ์ แปล	169
แสงสว่าง กัลยารัตน์ ภูพิชญนันท์ แปล	181
กระต่ายกับแมว วัชรินทร์ อัครวาท์เกียรติ แปล	189
สุนาฏกรรมของเป็ด อัญชลีภรณ์ ไตรทิพย์พานิชย์ แปล	197
จิวชนบท กรรณิการ์ ลีอันทน์ แปล	203

เรื่องสั้นชุด "ละล้าละลึ่ง" ของ หลู่ชว้น	217
อวยพร บัญชา แซ่ฮ้อ แปล	219
บนร้านเหล้า พิมพ์ตา เชียงหลิว แปล	239
ครอบครัวแสนสุข สุมนา จงวัฒนาภิรมย์ แปล	253
สบู่ คณิดา ลឹมตำรงชิต แปล	265
ตะเกียงสว่างนิรันดร์กาล พิไลพร รุ่งสิริวิฑูร แปล	281
แม่ประจาง สุกพิชญา ชัยโชติรานันท์ แปล	295
ท่านอาจารย์กอร์ วิภา กสิสุวรรณ แปล	303
ผู้โดดเดี่ยว วัลลี จักเดชไชย แปล	317
อาลัยรัก บันทึกของเจเวียนเซิง ณีฐฐา โสภณโพธิวัฒน์ แปล	345
น้องพี นภารัตน์ เลี้ยวประเสริฐกุล แปล	371
หย่า สุภาพร อรุณะวงศา แปล	385
คนะผู้แปล	398

คำนำบรรณาธิการ

พิมพ์ครั้งที่ 2

หนังสือรวมเรื่องสั้นของหลู่ชวี่น ฉบับแปลโดยนักศึกษาวิชาเอกภาษาจีน รุ่น 7 ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เล่มนี้ พิมพ์ออกจำหน่ายตั้งแต่เมื่อ พ.ศ. 2546 จนถึงปัจจุบันนับเวลาก็ได้มากกว่า 15 ปีแล้ว ตัวฉบับพิมพ์ครั้งแรกเริ่มเสาะหาในตลาดหนังสือได้ยากมากขึ้นตามลำดับเวลาที่ผ่านไป ทางภาควิชาภาษาจีนได้ปรารถนาอยู่เนืองๆ ว่าอยากจะให้จัดพิมพ์ขึ้นใหม่อีกครั้ง เพื่อใช้เป็นหนังสือบังคับอ่านนอกเวลาของนักศึกษาวิชาภาษาจีนในคณะศิลปศาสตร์ แต่ก็ยังขาดเหตุและปัจจัยที่จะบันดาลให้ดำเนินการตามความประสงค์นั้น จึงยังคงผัดผ่อนเรื่อยมา จวบจนเมื่อศูนย์จีนศึกษาของสถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มีโครงการจัดกิจกรรมหลายอย่างเพื่อรำลึกถึง “ขบวนการสี่พฤษภาคม” ในวาระครบศตวรรษซึ่งตรงกับ ค.ศ. 2019 หรือ พ.ศ. 2562 นี้ จึงสบโอกาสเห็นว่าเป็นฤกษ์ยามอันเหมาะสมที่จะจัดพิมพ์รวมเรื่องสั้นของหลู่ชวี่นขึ้นมาสมทบเป็นกิจกรรมหนึ่งในวาระสำคัญทางวิชาการประวัติศาสตร์จีนนี้ เนื่องจากหลู่ชวี่นมีความหมายเชิงสัญลักษณ์ที่สำคัญยิ่งต่อขบวนการสี่พฤษภาคม การรำลึกถึงขบวนการดังกล่าวย่อมขาดกิจกรรมรำลึกถึงหลู่ชวี่นไม่ได้โดยปริยาย ด้วยเหตุทั้งนั้นจึงทำให้ “รวมเรื่องสั้นของหลู่ชวี่น” ปรากฏฉบับพิมพ์ครั้งที่สองขึ้นมาดังเป็นที่ประจักษ์อยู่

ในการจัดพิมพ์ใหม่ครั้งนี้ ได้มีการอ่านชำระต้นฉบับเดิมอย่างละเอียด และปรับปรุงถ้อยคำสำนวนตลอดจนแก้ไขข้อความที่เห็นว่าแปลพลาดหรือตีความผิดไปในครั้งนั้น โดยยึดตามศักยภาพความรู้ปัจจุบันของข้าพเจ้าที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ซึ่งย่อมจะรับประกันไม่ได้ว่าจะปราศจากข้อผิดพลาดบกพร่องใดๆ จึงยังคงหวังอยู่เสมอว่า ผู้อ่านผู้รู้ที่เห็นข้อตำหนิต่างๆ ของหนังสือแปลเล่มนี้จะกรุณาช่วยชี้เพื่อให้เกิดคุณประโยชน์ต่อวงการศึกษไทยต่อไป

ข้อแตกต่างจากฉบับพิมพ์ครั้งแรกที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งก็คือ มีการแปล “ประวัติจริงของอาQ” เดิมเข้ามาอีกเรื่องหนึ่ง แม้ในการพิมพ์ครั้งแรกเมื่อทศวรรษก่อนหน้าจะเห็นว่าเรื่องสั้นสำคัญเรื่องนี้ มีการแปลเป็นภาษาไทยไว้เป็นอย่างดี และมีการจัดพิมพ์เป็นเล่มเอกเทศเผยแพร่สะดวกต่อการแสวงหามาอ่านอยู่แล้ว ด้วยใจคารวะจึงไม่ได้คิดจะแปลเรื่องนี้รวมเข้าไว้ใน “รวมเรื่องสั้น” มาแต่แรกเริ่ม แต่อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาในบริบทของสถานการณ์ปัจจุบัน หลังจากที่ไตร่ตรองถึงการอำนวยความสะดวกต่อนักศึกษาและเหตุผลความเหมาะสมในทางวิชาการ จึงได้ตัดสินใจขอร้องให้อาจารย์ศิริวรรณ วรชัยยุทธ ผู้เป็นเพื่อนร่วมงานในสถาบันเดียวกัน ทำสำนวนแปล “ประวัติจริงของอาQ” ขึ้นอีกสำนวนหนึ่ง เพื่อพิมพ์ประกอบเข้าไปให้หนังสือเล่มนี้เกิดความบริบูรณ์ ทั้งนี้ หากได้มีเจตนาจะแสดงให้เห็นว่าผลงานแปลใหม่มีคุณวิเศษยิ่งกว่างานแปลสำนวนต่างๆ ที่มีอยู่เดิม แต่ประการใด และไม่ได้คิดปฏิเสธคุณค่าหรือละเลยที่จะศึกษาเรียนรู้จากงานบุกเบิกทั้งหลายด้วยความเคารพเสมอ

อนึ่ง โดยที่การแปลหนังสือเล่มนี้เป็นดำริที่เกิดจากความต้องการสมุดอนุสรณ์ของนักศึกษาวิชาเอกภาษาจีน รุ่น 7 แห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในโอกาสที่มีการจัดพิมพ์ใหม่ครั้งนี้ จึงได้ติดตามสืบถามสถานภาพปัจจุบันของนักศึกษารุ่นดังกล่าว และปรับปรุงเป็นข้อมูลบันทึกไว้ท้ายเล่มเพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ดั้งเดิมที่ปรารถนาจะให้ เป็นเครื่องมือสื่อสัมพันธ์ทางใจสำหรับรำลึกถึงกันและกัน เชื่อว่าการทั้งนี้คงจะมีส่วนนำความพอใจมาให้แก่ทุกคนที่ร่วมกันทำงานแปลครั้งนั้นได้ในระดับหนึ่ง

ขอขอบคุณสำนักพิมพ์ต้นฉบับและสำนักพิมพ์ถ่วงอกที่ช่วยกันผลิตหนังสือเล่มนี้ออกมาเป็นรูปเล่มที่สวยงาม ขอขอบคุณอาจารย์ปิยะมาศ สรรพวีรวงศ์ ที่สละเวลาอ่านแก้ไขสำนวนแปลของตนด้วยตนเองอย่างแข็งขัน ขอขอบคุณอาจารย์สุพัศตรา ห.เพียรเจริญ แห่งมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ผู้เป็นกัลยาณมิตรช่วยอ่านข้อบกพร่องผิดพลาดของการพิมพ์ในครั้งแรกอย่างมีไมตรีจิต และขอขอบคุณนางสาวธนพร อภินันท์สมบุญ ณ นางสาวสิขรินทร์ สุ่มใสว นักศึกษาวิชาเอกภาษาและวัฒนธรรมจีน ชั้นปีที่หนึ่ง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ช่วยกันเขียนภาพประกอบจนทำให้การพิมพ์ครั้งนี้มีคุณค่าเพิ่มมากขึ้น

ในท้ายที่สุดนี้ ขอขอบคุณศูนย์จีนศึกษาและศูนย์การเรียนรู้จีนศึกษาบรมราชกุมารี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่มีส่วนช่วยสนับสนุนการจัดพิมพ์เรื่องสั้นของหลู่ชวินขึ้นใหม่ เพื่อให้วงการศึกษาไทยได้ใช้ประโยชน์ในการทำความเข้าใจจิตวิญญาณความเป็นจีนให้ถ่องแท้ยิ่งขึ้น

ปกรณ์ ลิ้มปนุสรณ์

ลานโพธิ์ ท่าพระจันทร์ - รังสิต

ปลายคิมหันต์ 2562

คำนำบรรณาธิการ

พิมพ์ครั้งที่ 1

โดยอาชีพสอนหนังสือให้แก่เยาวชนที่อยู่ในระดับ “อุดมศึกษา” ข้าพเจ้า
วางที่ท่าต่อเยาวชนวัยดังกล่าวด้วยความนับถือมาโดยตลอด นับถือในพลังกำลัง
และศักยภาพที่แฝงอยู่ในวัย นับถือในความบริสุทธิ์ใจที่สะท้อนผ่านคุณธรรม
แห่งความเป็นมนุษย์ออกมาให้เห็นเสมอๆ นับถือในความประเปรียวและพลัง
สร้างสรรค์ที่สดชื่น และนับถือในจินตนาการความใคร่รู้ใคร่เห็นที่แสดงออกเป็น
ปัญหาและคำถามที่บางครั้งก็น่าทึ่ง

คุณลักษณะทั้งหลายเหล่านี้ ข้าพเจ้าชื่นชมและนับถือด้วยเป็นคุณลักษณะ
พึงปรารถนาที่ไม่อาจหาได้แล้วในวัยของตัวข้าพเจ้าเอง และแม้คุณลักษณะดังกล่าว
จะพบเห็นในตัวเยาวชนโดยมักจะเคล้าประสมอยู่กับความอ่อนประสบการณ์ ความ
หลงระเรีง ความไม่รู้จักที่สูงที่ต่ำ ความฉาบฉวย ความอวดหยิ่ง และความประมาท
อันเป็นลักษณะการทั่วไปของนักศึกษาใน “สถานอุดมศึกษา” ของสังคมไทย
ที่สลับซับซ้อนในปัจจุบัน แต่ก็ได้ทำให้ข้าพเจ้าลดถอยความชื่นชมใน “วัยทอง”
แห่งการศึกษาเรียนรู้ของเยาวชนเหล่านี้เลย และเมื่อมีโอกาส ก็มักจะ “ยุยง”
ส่งเสริมให้พวกเขาสำแดงคุณลักษณะที่ข้าพเจ้านิยมให้ได้ชมชื่น ถือเป็นความสุข
อีกอย่างหนึ่งของการมีอาชีพเป็นเรือจ้าง

งานแปล “เรื่องสั้นของหลู่ชวี่น” เล่มนี้ คือผลพวงซึ่งสำแดงออกมาโดย นักศึกษาวิชาเอกสาขาวิชาภาษาจีน รุ่นที่ 7 ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ซึ่งมีอยู่ทั้งสิ้น 17 คน ความตั้งใจแต่เดิมของนักศึกษากลุ่มนี้ ก็เป็นเพียงความต้องการธรรมดาทั่วไปของผู้ที่เตรียมแยกย้ายลาจากกันในวันที่กำลังจะสำเร็จ การศึกษา นั่นก็คือต้องการทำสมุดอนุสรณ์เพื่อไว้เป็นเครื่องรำลึกถึงกันและกัน ในอนาคต เมื่อนำความมาปรึกษาข้าพเจ้า จึงได้รับคำ “ยุยง” ให้ทำอนุสรณ์ ที่น่าจะมีความหมาย มีคุณค่ายั่งยืนและเผื่อแผ่ต่อสาธารณะมากกว่า นั่นก็คือ ให้ร่วมกันแปลวรรณกรรมภาษาจีนและจัดพิมพ์ให้ปรากฏในบรรณพิภพไทย

คำ “ยุยง” ของข้าพเจ้า ย่อมเป็นไปได้ยาก เนื่องจากจะต้องประกอบด้วย ธรรมชาติหลายข้อที่สังคมไทยไม่สู้สนใจนัก คือนอกเหนือจากสมบัติความรู้ที่จะต้อง ขวนขวายเป็นนิจและพยายามนำมาใช้อย่างประกอบด้วยขันติธรรมและวิริยธรรม แล้ว ทุกคนในกลุ่มยังจะต้องมั่นในสามัคคีธรรมและวินัยธรรมด้วย เพราะเพียง ชาติความร่วมมือจากใครเพียงคนใดคนหนึ่ง การจะขนานเรียกว่าเป็น “อนุสรณ์” ของรุ่นย่อมไม่อาจทำได้เลย

อย่างไรก็ตาม นักศึกษารุ่นนี้ก็ร่วมกันบำเพ็ญธรรมเหล่านั้นจนเป็นปัจจัย ช่วยให้สามารถส่งมอบต้นฉบับงานแปลแก่ข้าพเจ้าตามเงื่อนไขที่ตกลงกันไว้ คือเป็นงานที่ “ทุกคน” ร่วมกันทำจนแล้วภายในเวลาก่อนสำเร็จการศึกษา แม้จะปรากฏว่าด้วยกำลังที่น้อยทำให้ไม่อาจจัดการแปล “เรื่องสั้นของหลู่ชวี่น” ได้ครบถ้วนตามจำนวนที่กำหนดไว้เป็นเป้าหมายก็ตาม

หลังจากที่นักศึกษากลุ่มนี้จบการศึกษาไปในปี พ.ศ. 2543 ข้าพเจ้า นำเอา “เรื่องสั้นของหลู่ชวี่น” ส่วนที่เหลือค้างจากการแปลอยู่ไปแจกจ่ายให้แก่ ศิษย์เก่าที่ยังติดต่อกำลังชดกันอยู่และที่ภาษาจีนยังไม่เรื่อ เพื่อสนับสนุนความ ประสงค์ของรุ่นน้องร่วมสถาบัน ด้วยการช่วยแปลสมทบกันคนละเรื่องอีกรวม 8 เรื่อง ซึ่งก็ได้รับการสนองตอบอย่างเต็มใจและกระตือรือร้น จนทำให้ได้ต้นฉบับ แปลครบตามแผนเมื่อต้นปี พ.ศ. 2544 และเป็นผลให้หนังสือเล่มนี้มีผู้ร่วมกันแปล มากถึง 25 คน ดังรายชื่อที่พิมพ์ให้ปรากฏไว้ที่ท้ายเล่มเพื่อให้เป็น “หนังสือรุ่น” ตามเจตนาที่ตั้งไว้เดิม

ภาระผูกพันของข้าพเจ้าตามข้อสัญญาก็คือ จะต้องทำหน้าที่บรรณาธิการ ให้แก่งานแปลเล่มนี้ ซึ่งข้าพเจ้าก็ได้ใช้เวลาอยู่เกือบ 2 ปีกว่าจะแล้วเสร็จ นับว่า นานเกินสมควรอยู่มาก จะกล่าวแก้ตัวว่างานประจำและงานจร ทั้งงานราษฎร์ งานหลวงที่จำเป็นเร่งด่วนกว่าเป็นสาเหตุแห่งความล่าช้าก็ไม่ค่อยตรงนัก เพราะ ในบางครั้งการอยู่กับต้นฉบับนี้ ก็ไปเบียดบังและผัดผ่อนงานราษฎร์งานหลวงอื่นๆ ด้วยเช่นกัน เหตุที่แท้คงเป็นเพราะความเป็นคนทำงานช้าอย่างหนึ่ง และความที่ ถือว่าผู้แปลทั้งหลายล้วนเป็นลูกศิษย์ จึงทั้งตรวจทั้งแก้อย่างเต็มที่โดยไม่เกรงใจ ส่วนงานที่แปลส่งมา จนกลายเป็นเสมือนหนึ่งกำลังทำหน้าที่ครูผู้ตรวจแบบฝึกหัด ให้นักเรียนมากกว่ากำลังทำหน้าที่บรรณาธิการ ส่งผลให้ใช้เวลามากเกินควร ในการพิจารณา เหตุอีกประการหนึ่ง ก็คือความยากในตัวของวรรณกรรมหลู่ชวิน ที่ทำให้ข้าพเจ้าบางครั้งถึงกับอับจนและต้องเสียเวลาไปไม่น้อยในการค้นคว้าและ ไล่ถามผู้รู้ อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี ถึงแม้ข้าพเจ้าสมควรจะได้รับการตำหนิในความเชื่องช้านี้ ก็ยังเชื่อว่าไม่ได้ทำให้ความหมายและคุณค่าของการร่วมมือกันทำอนุสรณ์รุ่น ของเยาวชนกลุ่มนี้ลดน้อยลงหรือเสื่อมลงแต่อย่างใด

สำหรับนวนิยายขนาดสั้นหรือเรื่องสั้นของหลู่ชวินนั้น ที่รวมเป็นเล่มมีอยู่ด้วยกันทั้งสิ้น 3 เล่ม คือ นำห่าน (呐喊) ผังหวง (彷徨) และ กุ๊กซื่อชินเปียน (故事新編) ซึ่งอาจจะแปลว่า “ตะโกนก้อง” “ละล้าละลัง” และ “เรื่องเก่าเล่าใหม่” ตามลำดับ การแปลในครั้งนี้ ไม่ได้นำชุด “กุ๊กซื่อชินเปียน” มาแปลด้วย เพราะ เห็นว่าเรื่องสั้นในชุดล้วนเป็นเรื่องที่เขียนสะท้อนสังคมจีนแบบใช้ปฏิรูปพจน์ (Allusion) ซึ่งผู้อ่านจำเป็นจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับวรรณคดีโบราณของจีน หลายเรื่องอย่างแตกฉาน จึงจะสามารถเข้าใจนัยที่ผู้ประพันธ์ต้องการแสดงได้ และยังเห็นว่ามีความยากเกินอัธภาพของผู้แปลด้วย ทั้งนี้ เรื่องสั้นชุดที่ไม่ได้แปล ก็เป็นชุดที่ไม่ได้รับการกล่าวขวัญยกย่องในวงวรรณกรรมจีนมากเท่ากับอีก 2 ชุด ที่ปรากฏเป็นพากย์ไทยอยู่ในเล่มนี้ด้วย

ส่วนเรื่องสั้นที่ยาวที่สุดคือ “ประวัติจริงของอาQ” ซึ่งรวมอยู่ในชุด “นำห่าน” นั้น มีการแปลเป็นสำนวนภาษาไทยแยกพิมพ์เป็นเอกเทศแพร่หลายอยู่มาก สำนวนจนเนื้อหาเป็นที่รู้จักดีในสังคมไทยแล้ว จึงได้ตัดออกจากบัญชีการแปล ในครั้งนี้ โดยเชื่อว่าท่านผู้อ่านยังสามารถแสวงหามาอ่านได้โดยไม่ยากนัก

“เรื่องสั้นของหลู่ชววิน” เล่มนี้ จึงประกอบด้วยเรื่องสั้นจากชุด “นำห่าน” จำนวนเพียง 13 เรื่อง จาก 14 เรื่อง ในต้นฉบับภาษาจีน และจากชุด “ฝั่งหวง” ครบทั้ง 11 เรื่อง รวมเป็น 24 เรื่อง นับเป็นฉบับภาษาไทยที่รวมเรื่องสั้นของหลู่ชววินไว้มากที่สุด

แม้ว่าเรื่องสั้นของหลู่ชววินที่สำคัญทุกเรื่องจะได้รับการแปลเป็นภาษาไทยไว้แล้วอย่างดี แต่ก็ตีพิมพ์ไว้กระจัดกระจายตามนิตยสารหรือวารสารที่ล่วงสมัยไปนานแล้ว ยากที่จะตามหามาอ่านได้ ส่วนที่มีพิมพ์รวมเป็นเล่ม นอกจากเล่มของสำนักพิมพ์ภาษาต่างประเทศของจีนแล้ว ก็เห็นแต่ฉบับของสำนักพิมพ์สาวน้อย ซึ่งพิมพ์ขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2521 โดยใช้ชื่อหนังสือว่า “ชุมนุมเรื่องสั้นของหลู่ชววิน ชุดตะโกนสู้” แม้จะตั้งชื่อว่าชุดตะโกนสู้ (นำห่าน) แต่ภายในเล่มก็ประกอบด้วยเรื่องสั้นที่เลือกสรรมาจากรวมเรื่องสั้นทั้ง 3 ชุดของหลู่ชววินปนกันอยู่ไม่ครบทุกเรื่อง กระทั่งเรื่องในชุด “นำห่าน” ก็มีอยู่เพียง 9 เรื่องเท่านั้น อย่างไรก็ตามหนังสือดังกล่าวก็กลายเป็นหนังสือหายากในปัจจุบันไปแล้ว

ที่ข้าพเจ้าแนะนำให้นักศึกษาทำสำนวนแปล “เรื่องสั้นของหลู่ชววิน” ขึ้นมาใหม่อีกสำนวนหนึ่งนี้ เพราะมีความเห็นส่วนตัวว่า นักศึกษาที่สนใจภาษาจีนจนถึงขั้นที่เลือกเรียนเป็นวิชาเอกนั้น ควรถือเป็นพันธกิจที่จะต้องหาโอกาสอ่านและพิจารณาภาษาและวรรณศิลป์ของหลู่ชววินให้จงได้ แม้จะเพียงส่วนหนึ่งก็ยังคงดี การแปลเป็นอุบายที่ดีอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้ได้พินิจอ่านวรรณกรรมของประพันธ์กรผู้น้อยอย่างถี่ถ้วน อีกประการหนึ่ง ข้าพเจ้าเห็นว่าเรื่องสั้นของหลู่ชววินมีคุณค่าพอสมควรที่ชาวสยามทั่วไปจะสดับรับรู้และควรจะหาฉบับอ่านในท้องตลาดได้อย่างสะดวกในยามที่ต้องการ ในขณะเดียวกัน งานแปลบทประพันธ์เหล่านี้ ก็เป็นงานระดับยาก ซึ่งหากทำโดยลำพังก็อาจจะท้อแท้ก่อนการจะสำเร็จ อีกทั้งเป็นงานที่ทำแล้วไม่คุ้มค่ากับความพยายามและเวลาที่ใช้ไปหากคำนึงถึงผลประโยชน์ตอบแทนชนิดที่จับต้องได้ การร่วมกันทำงานเป็นกลุ่มโดยผู้ที่อยู่ในวัยที่จริงดีแห่งการแสวงหาชื่อเสียงเงินตรายังไม่เจริญเติบโตกล้านัก คงจะเหมาะสมกับทางสำเร็จ เพราะต่างอาจเกื้อกูลกำลังใจให้แก่กันได้ และไม่ต้องเป็นห่วงพะวงต่อการตอบรับจากรสนิยมการบริโภคของตลาดหนังสือมากเกินไป สามารถมั่นคงอยู่กับ

วัตถุประสงค์แท้ที่ตั้งไว้ได้โดยไม่กังวลว่า “หนังสือดี” ที่ช่วยกันทำออกมา
จะเป็น “หนังสือขายดี” หรือไม่

ภาษาจีนในงานประพันธ์ของหลู่ชวินเป็นภาษาที่งามลึกซึ้ง แต่ก็อ่านและ
ทำความเข้าใจได้ยากนักจนแม้แต่ชาวจีนเองก็ยังมีคนรำคาญใจ เพราะมากไปด้วย
ภาษาจำเพาะถิ่นจำเพาะกาลซึ่งแฝงนัยที่ซ่อนอยู่ในบริบทของสังคม ประวัติศาสตร์
และวัฒนธรรมจีนในสมัยเมื่อต้นศตวรรษก่อน ในฐานะที่เป็นผู้ดูแลต้นฉบับ
ชั้นสุดท้าย ข้าพเจ้าจำต้องสารภาพว่า ได้ปล่อยให้ข้อความหลายแห่ง “ผ่าน”
ออกมาชนิดเพียงแค่รักษาถ้อยคำไว้ โดยที่ไม่สู้จะแน่ใจนัยที่แท้ของความนั้นๆ นัก
แม้ธรรมชาติของเรื่องสั้นต่างๆ เหล่านี้จะซ่อนเงื่อนไว้ทำให้ตีความอยู่ก็ตาม แต่
หากผู้แปลเข้าใจไม่กระจ่าง ก็ยอมส่งผลต่อการเพี้ยนคำและย่อมกระทบถึงความ
เข้าใจของผู้อ่านด้วย จึงต้องขออภัยท่านที่เห็นว่าสำนวนแปลครั้งนี้ บางแห่งใช้
ภาษาที่ไม่สื่อความเท่าที่ควร อย่างไรก็ตาม การปล่อย “ผ่าน” ของข้าพเจ้าก็มีได้
ปล่อยอย่างสุกเอาเผากิน เพราะได้พยายามตรวจสอบและตรึงตรองตามศักราชภาพ
ที่มีอยู่อย่างตั้งใจ ความผิดพลาดบกพร่องที่ปรากฏอยู่น่าจะเนื่องมาจากความอ่อนรู้
และความพลั้งเผลอมากกว่าความไม่รับผิดชอบ ซึ่งหากท่านผู้รู้ ผู้เห็นจะกรุณา
วิจารณ์ชี้แนะ ข้าพเจ้าและเหล่านักเรียนย่อมยินดีน้อมรับด้วยความขอบพระคุณยิ่ง

ขออนุโมทนาในสามัคคีธรรมของนักศึกษาวิชาเอกภาษาจีน รุ่น 7 แห่ง
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่สามารถแสดงผลการศึกษาเรียนรู้ออกมาในรูปที่เป็น
ประโยชน์ต่อการเจริญสติปัญญาของสังคมที่ตนสังกัดอยู่ ขอขอบใจบรรดา “พี่เก่า”
ที่รับธุระด้วยกุศลจิตคิดพร้อมอยู่เสมอที่จะเอื้อเพื่อต่อกิจกรรมซึ่งเกี่ยวพันกับ
สถาบันศึกษาเดิมของตน และขอขอบคุณสำนักพิมพ์ขุมศิลป์ธรรมดา ที่สนับสนุน
ด้วยการรับจัดพิมพ์วรรณกรรมที่หวังผลทางธุรกิจได้ยากนี้ออกมาเป็นรูปเล่มที่
สวยงาม

ข้าพเจ้าจำได้ว่า นักศึกษารุ่นนี้เคยมาขอให้ข้าพเจ้าแต่งบทกลอนสั้นๆ
เพื่อนำไปแสดงความยินดีกับบัณฑิตรุ่นพี่ที่กำลังเตรียมรับพระราชทานปริญญา
โดยบอกกำกับมาด้วยว่าต้องการให้มีเนื้อความเป็นเชิงใด ข้าพเจ้าก็แต่งให้ไปด้วย
ความพอใจในแนวความคิดนั้น จึงขอนำเอากลอนบทนั้นมาลงพิมพ์ไว้ในที่สุด

แห่งคำนำนี้เพื่อเป็นการแสดงความระลึกถึงศิษย์ที่จบไป พร้อมๆ กับแสดงความหวังว่า “หนังสือรุ่น” เล่มนี้ จะไม่ใช่เล่มสุดท้ายของรุ่นนี้ และรุ่นนี้จะไม่ใช่อันสุดท้ายที่คิดทำ “หนังสือรุ่น” แบบนี้ออกมา

• แผลงน้อย	ทยอยบิน	สู่โลกกว้าง
จากกระถาง	ต้น “วิชา”	ที่อาศัย
เก็บน้ำหวาน	จากบุปผา	สุมาลัย
เพื่อนำไป	โปรยปราย	ให้แผ่นดิน

ปกรณ์ ลิมปบุตร
 ลานโพธิ์ ท่าพระจันทร์
 ปลายฤดูสารท 2545